

Proclamatie

schooljaar 2023-2024

Zwanenzang van Jabin Ashrafuzzaman en Joaquine Dallatana

Beste dames en heren, medeleerlingen en leerkrachten, en trotse vaders en moeders

Vandaag is het moment dat zowel een einde als een nieuw begin markeert. Ik denk dat vandaag het best beschreven kan worden als een bitterzoete dag. Aan de ene kant kan ik niet wachten om eindelijk met mijn diploma voorgoed uit deze deuren te lopen. Maar langs de andere kant ben ik bang voor wat ik achter die deuren zal tegenkomen.

16 jaar lang heb ik op Scheppersinstituut Mechelen gezeten. 192 maanden lang heb ik door deze gebouwen rondgelopen. 832 weken lang heb ik dezelfde weg genomen naar deze school. 5844 dagen lang stond ik op om half acht met halfdichte ogen. Zoals Adele ooit zei, dacht ik elke ochtend in mijn slaperig hoofd: "Please go easy on me". Dus ja, ik ben hier letterlijk geboren en getogen. Volgens mij ben ik zelfs vaker op school geweest dan thuis. Ik zag mijn klasgenoten en schoolvrienden ook meer dan mijn eigen zus, die ergens in de zaal mij zit uit te lachen. Nu weet ik niet goed of ik al klaar ben om geen deel meer uit te maken van Scheppers. Deze gangen, de lokalen, zelfs de toiletten zijn zo goed gekend. Ik kan een eindeloze lijst maken van waarom ik deze school kotsbeu ben, zo denk ik aan de drukke weken vol testen, taken en boekopdrachten. Toch kan ik niet anders dan er ook veel waarde aan hechten. Vooral voor de sportdagen van de laatste twee jaren was het liedje "Help!" van de Beatles van toepassing. De angst die ik voelde toen ik zowel bij het windsurfen als het kajakken tientallen minuten vastzat in het water, zal me altijd achtervolgen. Ook zal ik het toneel spelen echt missen. Onze voorstelling van de Aeneas en De tramlijn die verlangen heet zal ik nooit of te nimmer vergeten. De tweede is vooral speciaal door de prachtige klap die Joaquine gaf aan Younes.

Ik wil nu vragen aan Joaquine Dallatana om naar voren te komen, zodat ik voor een laatste keer een van deze vrienden als gezelschap kan hebben in deze school.

Goeienavond allemaal, hier staan we dan samen met ons tweetjes. Ik krijg een déjà vu van ons mondeling examen van Frans. Toen hebben we een Engelse parodie opgezet in plaats van een Franse trailer voor onze presentatie. Telkens wanneer we oogcontact maakten, schoten we weer in de lach. Jabin: Daar liep het altijd mis, dat oogcontact, het was de reden dat we onze lach nooit konden inhouden tijdens de les. Joaquine: Maar, geen zorgen liefste ouders, de leerkrachten werden verbazingwekkend genoeg nooit boos op ons. Waar ze wel boos om werden was toen we in het vierde met Naura altijd te laat kwamen in de les, ook al was Naura's achillespees gescheurd. Ik moet wel toegeven dat we op dat moment zoals Billie Eilish ooit zei "happier than ever" waren dat we een excuus hadden om te laat te komen. Jabin: Oh en voor degenen die nu denken: "Waarom namen ze niet gewoon de lift?" Wel, dat ging niet. Blijkbaar kan Scheppers wel tientallen nieuwe klassen bouwen, maar is een lift fixen te veel gevraagd.

Joaquine: Maar goed, we kunnen het niet hebben over Scheppers zonder de leerkrachten te vermelden. Laten we beginnen bij de dag toen de tand van mevrouw Develter eruit viel. En hoe ze besloot om twee minuten lang te glimlachen zodat we onze lach uit ons systeem konden krijgen. Jabin: Dan mogen we natuurlijk ook niet vergeten hoe mevrouw Willems elke les weer een nieuw onwaarschijnlijk verhaal vertelde over haar leven. Of ze de waarheid zei, is weer een ander verhaal. Joaquine: Onze klas heeft nochtans altijd goed geluisterd, maar daar stopte onze inzet ook. Ik denk dat onze leerkrachten nooit zo een stille klas hebben gehad, wat positief kan lijken totdat er gasten komen praten zoals de

Nederlandse ambassadeur. Meneer Goossenaerts was bijna aan het hyperventileren door de stilte.

Jabin: Als laatste moeten we het hebben over onze leerkrachten Latijn. Meneer Berrens willen we bedanken voor zijn ongezien actieve lessen. Ik kan niet eens optellen hoe vaak we zijn geschrokken door zijn extreemlevendige vertelling. Zoals toen hij over Mariams bank leunde en begon te blaffen als een hond om een onomatopée na te doen. Joaquine: We willen ook mevrouw Schols graag bedanken voor haar militaire rituelen, die ons elke dag hebben gedwongen om te glimlachen en ons postuur hebben verbeterd.

Jabin: Oké, we zitten weer zoals in de lessen wiskunde non-stop te praten over van alles en nog wat. Volgens mij moeten we een einde maken aan onze zwanenzang.

Joaquine: We wilden “Fijne vakantie!” zeggen, maar nu is dit niet meer van toepassing, dus “Nog een fijn leven.”

Dankuwel.

Zwanenzang van Feline De Bruijn

Lieve medeafgestudeerden, trotse ouders en hooggeëerde leerkrachten,

Gefeliciteerd allemaal! Ik ben ontzettend trots op ons dat we dit hebben gehaald. Het was een hele reis en zeker geen eenvoudige. Het was turbulent, maar hier zijn we dan. En speciaal voor deze proclamatie zal ik nog één keer toepassen wat ik doorheen al deze jaren heb geleerd: kritisch nadenken. Dus hierbij de recensie van mijn schoolcarrière:

De eerste verdiende ster gaat naar Scheppers zelf, onze groene school. De plek waar we op 1 september altijd welkom waren. De plek die me elke ochtend om 7 uur uit bed kreeg, zelfs als ik liever nog wat langer wilde snoozen. Dankjewel om een vast baken in ons leven te zijn.

De tweede ster is voor de leerkrachten. Jullie geduld, passie en toewijding hebben het mogelijk gemaakt dat wij hier vandaag staan. Jullie hebben ons geholpen nieuwe interesses te ontdekken en verborgen talenten te ontgraven, zelfs als dat talent soms bestond uit het zo laat mogelijk inleveren van een taak. Meneer Goossenaerts en mevrouw Wyns, bedankt voor het aanwakkeren van vele liefdes voor geschiedenis, ook al heb ik nog steeds nachtmerries over mogelijke actuatoetsen. Bedankt voor jullie geduld, eindeloze uitleg en al die keren dat jullie deden alsof onze vragen niet dom waren.

De derde ster geef ik aan de vrienden die we onderweg hebben gemaakt. Het klinkt misschien cliché, maar ik meen het oprecht. Ondanks alle kennis die ik heb opgedaan en zal meenemen naar de komende jaren, zijn mijn vrienden het belangrijkste wat ik van deze plek heb gekregen. Dus een speciale shout-out naar Nora, Nora, Noora, Rosalie, Dries, Karen en natuurlijk Zara.

De vierde ster is voor de herinneringen die we hebben gemaakt. Van de slapeloze nachten waarin we stress hadden over examens tot de uitstapjes naar exotische locaties zoals Parijs, Lille en Rome. Die reizen waren onvergetelijk, zoals het fantastische diner bij Flunch. Ik heb nog nooit zo'n vreselijk heerlijke droge kip gegeten.

Maar zoals jullie misschien hebben gemerkt, heb ik nog maar vier van de vijf sterren uitgedeeld. Die laatste ster halen we helaas niet. Ik moet, zoals ik al zei, een beetje kritisch blijven. Eén ster minder omdat ik er niet vanaf het begin bij kon zijn en pas in het vierde jaar bij jullie heb kunnen aansluiten, en omdat ik nog steeds niet snap wat binomiale getallen zijn (sorry meneer Mathijs). En omdat die solidariteitswandeling toch elk jaar een paar kilometers te lang was.

Dus vier van de vijf sterren. Geen slechte score, als je het mij vraagt. Ondanks het feit dat centripetale kracht altijd een abstract concept voor me zal blijven en ik nog steeds blaren heb van al die wandelingen waar Scheppers me op meesleurde, was het hier niet zo slecht. Maar nu is deze reis geëindigd, dus op naar de volgende. Moge de wind in jullie rug zijn.

Zwanenzang van Bert Van den Abeele

Er was eens ooit, hier niet zo ver vandaan, een dappere krijger genaamd Bert. Deze jonge, dappere krijger was net klaar met een gevaarlijk avontuur en was al op zoek naar een nieuw avontuur. Samen met vele andere krijgers en krijgsters ging hij dit avontuur zoeken in het koninkrijk Scheppers, een gevaarlijke plek vol met heksen en tovenaars. De meeste heksen en tovenaars hielpen hem op dit avontuur, maar zeker niet allemaal.

Zijn verhaal begon in “de oude blok”. Een gevaarlijk oud kasteel met trappen die op instorten stonden. Op deze plek zaten honderden onbekende avonturiers samen, die elkaar hier beter leerden kennen. Hier ontstonden de meeste vriendengroepen, waarvan er nog steeds sommige bestaan. Spijtig genoeg kon niet iedereen deze chaotische omgeving aan en verlieten enkelen ons na het eerste jaar.

Het tweede jaar begon normaal. De avonturiers mochten naar “de middenblok”. Ze leerden de heksen en tovenaars, die eerst angstaanjagend leken, beter kennen en werden minder bang. Tot alles veranderde omdat er plots een onverwachte vijand opdook, een donkere vloek genaamd Corona. Deze vloek verspreidde zich zo snel dat de krijgers en krijgsters met veel verdriet gedwongen werden het kasteel te verlaten en hun avonturen vanuit hun eigen huizen moesten voortzetten. Het koninkrijk Scheppers was stil, maar de heksen en tovenaars gebruikten magische spiegels om hun kennis over spreuken toch te kunnen doorgeven.

In het derde jaar was de vloek nog steeds aanwezig, maar de krijgers en krijgsters mochten langzaam terugkeren naar het koninkrijk. Ze gingen verder met hun avonturen, hoewel sommigen nog steeds van thuis uit moesten strijden. Gelukkig brachten de meesten het tot een goed eind.

In het vierde jaar moesten de avonturiers niet meer naar “de middenblok”. Nee, nu moesten ze naar de befaamde “Melaan blok”. Het was ook in dit jaar dat ze de reis maakten naar het prachtige Obertauern en het betoverde Parijs. Ondanks enkele uitdagingen, maakten ze herinneringen die ze hun hele leven lang zullen onthouden.

Het vijfde en voorlaatste jaar. De krijgers en krijgsters gingen naar Lille en kregen te maken met stevige examens, de perfecte voorbereiding voor hun laatste grote avontuur.

Het zesde en laatste jaar van dit avontuur was er ook een om nooit te vergeten. Het begon met de grootste queeste van Berts avontuur, het eindwerk. Gelukkig bracht hij dit tot een goed einde. Daarna was er de 100-dagen week. Ook deze overleefde hij. En tot slot kwamen de krijgers en krijgsters bijeen voor hun laatste grote avontuur in het prachtige Italië. Bert is nu niet langer dezelfde onervaren avonturier die ooit in “de oude blok” aanwezig was. Hij is nu een wijze krijger, die klaar is voor een nieuw hoofdstuk.

Ik wil het koninkrijk Scheppers, de heksen en tovenaars en natuurlijk de medekrijgers bedanken voor dit prachtige avontuur en iedereen leefde nog lang en gelukkig.

Zwanenzang van Kato Raeymaekers

Beste directie, leerkrachten, bijna afgestudeerde medeleerlingen en ouders,

Oei, wat ben ik zenuwachtig. Ik heb gelukkig ooit een trucje geleerd om mijn zenuwen te bedwingen. Ik moet me gewoon iedereen hier naakt voorstellen. Maar met zoveel ouders en bijna gepensioneerde leerkrachten hier, zal ik toch maar gewoon drie keer diep in- en uitademen.

Moest dit een film zijn, dan stond het hoofdpersonage nu klaar met een inspirerende en ontroerende speech over hoe ze zich van lelijk eendje tot elegante zwaan ontpopte. Hoe ze zich de afgelopen zes jaar ontplooid van naïef meisje tot wijze jonge vrouw. Ze legt hoogstwaarschijnlijk uit dat je gewoon jezelf moet zijn en dat die ene jongen – ik had een soort Leonardo DiCaprio in gedachten – dan vanzelf wel verliefd zal worden. Hoe graag ik ook zou willen bevestigen dat het middelbaar even glamoureuus is als een goedkope romcom, ik zal jullie moeten teleurstellen. Ten eerste hield mijn relatie met mijn liefje in het eerste middelbaar welgeteld vijf dagen stand, en nee, dat heb ik helaas niet verzonnen om jullie aan het lachen te brengen. Ten tweede hebben sommige jongens hier nog niet eens de baard in de keel gekregen, laat staan dat ze er uit zien zoals Leonardo DiCaprio.

Maar kunnen we dit misschien toch een *happy end* noemen? Want hier staan we dan: honderden testen en taken, 38 preken, en ruim twintig buizen voor Franse vervoegingen later, maar we hebben het overleefd. Gelukkig ook met een handjevol nieuwe vriendinnen, een honderdtal mooie herinneringen, en de nieuwste versie van ChatGPT voor al wat we niet onthouden hebben uit de les. Kortom, de afgelopen jaren kan ik onmogelijk samenvatten op één luttel blad. Toch doe ik vanavond een bescheiden poging, als teken van waardering voor die zes schijnbaar eindeloze, maar onvergetelijke jaren.

Wie of wat de Condroz, Martin Luther King of integralen nu juist zijn is iedereen hier hoogstwaarschijnlijk nog steeds een raadsel. Maar als ik de romcoms mag geloven draait het op school om veel meer dan leren alleen. Ik heb lang aangenomen dat het middelbaar simpelweg de weg naar volwassenheid was. Een hoofdstuk in een mensenleven om de gênantste momenten van de puberteit te kunnen delen en uiteindelijk te overleven. Een plek waar meisjes zich zorgen maken over hun regels – of het onrustwekkend ontbreken ervan - en waar jongens zich zorgen maken over hun vier snorharen. En dat allemaal om na zes jaar nog steeds in de lach te schieten wanneer de biologieleerkracht het over piemels heeft.

Naast al dat puber drama hebben we gelukkig ook heel wat komische anekdotes overgehouden aan onze schoolcarrière. Komen de afgelopen zes jaar dan toch meer overeen met een romcom dan ik oorspronkelijk dacht? Ik vrees van wel... Want wanneer ik het scenario van mijn Scheppersloopbaan in mijn hoofd afspeel zijn het de grappige momenten in de klas die ik opnieuw voor me zie. Ik zie de uitstapjes naar Parijs en Lille en alle smaakvolle sleutelhangers die we daar kochten als souvenir. Ik denk terug aan de eindeloze pogingen van Daan om leerkrachten over hun vakantie te laten vertellen om zo tien minuten minder les te hebben. En ik denk aan mevrouw Wyns die elke keer opnieuw in die val trapt en daardoor nooit aan Martin Luther King toekwam. Ik denk aan alle sappige roddelsessies in het toilet met de meiden die de koppeltjes op school ons hebben opgeleverd. En ik denk aan hoe we in de kerken van Napels kaarsjes brandden voor de mensen die er ook vandaag helaas niet bij kunnen zijn. Ik schaam me om het toe te moeten geven, maar het zijn die momenten die ervoor zorgen dat ik mijn kinderen later zal teisteren met nostalgische verhalen om te bewijzen dat ik ooit wel cool was.

Nog een stukje waardevol advies voor de vijfdejaars die hier aanwezig zijn. Wanneer meneer Berrens in Italië inspectie komt doen op de jongenskamer,

verstop je dan nooit onder de bedden, ga liever op het balkon staan. Of achter het gordijn. Of in de kast.

Nu is het moment dan eindelijk aangebroken waar we al zes jaar op wachten. Tijd om nieuwe mensen te leren kennen en daarmee alles opnieuw te beleven in de vervolgfilms. Ik hoop jullie trekken in mijn nieuwe vrienden te kunnen herkennen of één van jullie over een aantal jaar in de krant te zien. En dan bedoel ik in de katern economie of politiek, en niet bij de misdaadcolumn. Ik wens jullie iemand toe waarmee je een relatie kan opbouwen die minstens zes dagen mag duren. Ik hoop dat iedereen zich een weg weet te banen door het volwassen leven en tegelijkertijd dat we voor altijd de ondeugende kinderen mogen blijven die we hier konden zijn.

Tot slot wil ik graag nog een aantal mensen oprecht bedanken. Eerst en vooral alle ouders die wel honderd keer met hun huilende zoon of dochter aan de keukentafel hebben gezeten om tien uur 's avonds omdat hij of zij iets te laat was begonnen met leren voor de fysicatest. Uiteraard wil ik ook alle leerkrachten en leerlingen bedanken die hebben meegespeeld in deze film van het middelbaar. Ik weet niet wat de recensenten ervan vinden, maar van mij krijgen de afgelopen zes jaren in Scheppers vijf dikke sterren en evenveel Oscars.

Zo, dan valt nu het doek. Ik zie dat Leonardo DiCaprio helaas niet is komen opdagen om mij te bevrijden, vol op de mond te zoenen en vervolgens met mij achterop zijn witte paard het auditorium en de film uit te galopperen. (Zucht.) Zal ik dan maar afsluiten met een citaat van de held van mevrouw Wyns: "Free at last, free at last, thank God almighty, we are free at last!"

Met dank aan Mariam Yerkanyan, Anna Salvador Van Eysenrode en Marieke Harding voor de muzikale omlijsting van de proclamatie.

